

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera a soudců
Vadima Hlavatého a Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně:

Canela CZ s. r. o. v likvidaci, IČO: 27423026
sídlem Ke Kapslovně 2855/7, Praha 3
zastoupen advokátkou JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph. D.,
sídlem Chodská 1366/9, Praha 2

proti

žalovanému:

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2020, č. j. 28886/20/5300-22441-708656

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2020 č. j. 28886/20/5300-22441-708656, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 3 (dále jen „správce daně“), ze dne 10. 5. 2017 č. j. 3474029/17/2003-52522-109887, o nespolehlivém plátcí (dále jen „rozhodnutí o nespolehlivém plátcí“).
2. Žalobkyně poukazuje na to, že o jejím odvolání proti zmíněnému rozhodnutí o nespolehlivém plátcí rozhodoval žalovaný již rozhodnutím ze dne 13. 4. 2018, č. j. 15483/18/5300-22441-708656 (dále jen „zrušené rozhodnutí“), které bylo k žalobě žalobkyně zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2020, č. j. 9 Af 22/2018-39 (dále jen „zrušující rozsudek“), kterým soud zrušil toto rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů předmětného rozhodnutí, protože skutkový stav neměl oporu ve spisovém materiálu, a pro nezákonnost a zavázal žalovaného v dalším postupu závazným právním názorem.
3. Žalobkyně podala žalobu proti napadenému rozhodnutí, protože se dle jejího názoru žalovaný neřídil závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku soudu, a dále z důvodu nezákonnosti rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

4. Žalobkyně v podané žalobě úvodem shrnuje dosavadní průběh daňového řízení. Zdůrazňuje, že správce daně vydal dne 3. 5. 2016 zajišťovací příkazy, podle kterých měla žalobkyně ihned uhradit tam specifikovanou daň, a to z důvodu podezření správce daně na účast daňového subjektu na daňovém podvodu. Toto jeho podezření se však dle názoru žalobkyně v pozdějším daňovém řízení (daňová kontrola) nepotvrdilo.
5. Žalobkyně poukazuje na to, že zajišťovací příkazy byly účinné a vykonatelné okamžikem jejich vydání a *de facto* v nich absentovala jakákoliv lhůta k plnění. Z toho důvodu je dle názoru žalobkyně nesmyslné tvrzení žalovaného, že napadené rozhodnutí bylo vydáno, protože žalobkyně ve stanovené lhůtě neuhradila zajišťovací příkazy. Dodává, že na zajištěné dani uhradila více než dvě třetiny.
6. Důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalobkyně shledává fakt, že rozhodnutí o nespolehlivém plátcí bylo vydáno bez ohledu na to, že podstatná část daně v těchto zajišťovacích příkazech byla žalobkyní uhrazena, což žalobkyně namítala v odvolání a žalovaný její námitku ignoroval.
7. Žalobkyně namítá, že nebyly naplněny zákonem stanovené podmínky pro vydání rozhodnutí o nespolehlivém plátcí a napadeného rozhodnutí, jak vyplývají z § 106a odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), a uvedená rozhodnutí tak byla vydána v rozporu se zákonem.

8. Žalobkyně odkazuje na bod 23 zrušujícího rozsudku soudu a poukazuje na to, že žalovaný ani v napadeném rozhodnutí nezřejmil, z jakého důvodu nemožnost úhrady celé zajištěné daně žalobkyní objektivní důvod zvláštního zřetele hodný nepředstavuje. Žalobkyně tak má za to, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor soudu a že přetrvávají soudem vyčtené vady rozhodnutí.
9. Dle názoru žalobkyně žalovaný v materiálním slova smyslu nenaplnil ani příkaz soudu daný v bodě 26 zrušujícího rozsudku, podle kterého žalovaný neposoudil osobu žalobkyně a své dosavadní zkušenosti s ní jako plátkyní daně tak, jak vyžaduje odst. 1 písm. a) až h) Instrukce GFŘ.
10. Žalobkyně namítá, že žalovaný nezdůvodnil, proč jím tvrzené skutečnosti (nedostatečná platební morálka, virtuální sídlo, absence webových stránek a pozdní ukládání listin do sbírky listin obchodního rejstříku) představují naplnění podmínek daných odst. 1 písm. a) až h) Instrukce GFŘ, a že zcela absentuje hodnocení těchto skutečností v kontextu projednávaného případu.
11. Dále uvádí, že vydáním zajišťovacích příkazů bezprostředně následovaných daňovou exekucí došlo *de facto* k nucenému útlumu podnikatelské činnosti žalobkyně, když jí byly správcem daně exekučně zabaveny veškeré prostředky potřebné pro její podnikání. Žalobkyně se ohrazuje proti tvrzení žalovaného, že se do této situace žalobkyně dostala sama (resp. že vyvedla svůj majetek). Vysvětluje, že došlo pouze k vrácení půjčky společníkovi a že se jedná o běžnou podnikatelskou praxi.
12. Za zavádějící a nesprávné považuje žalobkyně také tvrzení žalovaného o virtuálním sídle, když po celou dobu daňové kontroly byla kontaktní, komunikovala, aktivně reagovala na požadavky správce daně a osobně se účastnila některých úkonů prováděných v rámci této kontroly. Žalobkyně také zdůrazňuje, že s ohledem na to, že vydání zajišťovacích příkazů následovaných daňovou exekucí zlikvidovalo její činnost, je nesmyslné trvat na existenci webových stránek. Dodává, že ani na masivním prodeji jí distribuovaných výrobků neměla zájem. Pokud jde o tvrzené pozdní vkládání listin do sbírky listin obchodního rejstříku, žalobkyně uvádí, že tuto svou povinnost (byť s občasným zpožděním) plnila a plní.
13. Žalovaný se dle názoru žalobkyně dále nevypořádal s otázkou, zda aplikace předmětné právní úpravy na skutkový stav žalobkyně dostojí cílům předmětné právní úpravy. Dále žalobkyně namítá, že postup správce daně i žalovaného je v rozporu se zásadou *ne bis in idem*, neboť byla žalobkyně za týž skutek potrestána dvakrát. Jednak jí bylo stanoveno penále v případech, kdy jí byla daň doměřována, a zároveň byla potrestána označením za nespolehlivého plátce. Žalobkyně poukazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu NSS, který se ve svém usnesení ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2014, přiklonil k názoru, že penále ve smyslu § 37b zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném od 1. 1. 2007 (resp. i dle § 251 odst. 1) představuje sankci, kterou je třeba chápat jako trest *sui generis*, a že má trestní povahu.
14. Žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni nárok na náhradu nákladů řízení.
15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě úvodem odkazuje na podrobný popis dosavadního průběhu řízení v odůvodnění napadeného rozhodnutí a stručně skutkový stav shrnuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Uvádí, že správce daně vydal dne 3. 5. 2016 zajišťovací příkazy za zdaňovací období březen 2013, duben 2013, leden 2014, únor 2014, květen 2014, říjen 2014, prosinec 2014, leden 2015 a únor 2015, a to z důvodu existence důvodného podezření správce daně, že část ekonomické činnosti žalobkyně (nákup a prodej vysokozdvizných vozíků) je vykonávána v rámci řetězce osob povinných k dani, kdy hlavním cílem je krácení DPH a zneužívání systému správy daně. Následnou daňovou exekucí provedenou správcem daně příkázáním pohledávky z bankovního účtu žalobkyně došlo k částečné úhradě hodnoty stanovené zajišťovacími příkazy.

16. Žalovaný dále vysvětluje, že o odvolání žalobkyně proti předmětným zajišťovacím příkazům rozhodl tak, že odvolání zamítl a zajišťovací příkazy potvrdil rozhodnutím č. j. 29812/16/5100-41453-711335, které nabylo právní moci dne 30. 6. 2016. Žalovaný dodává, že výše uvedené rozhodnutí žalobkyně napadla žalobou, o které rozhodl Městský soud v Praze dne 30. 10. 2019 rozsudkem č. j. 5 Af 60/2016-40 tak, že rozhodnutí žalovaného a zajišťovací příkazy správce daně zrušil pro nepřezkoumatelnost. Žalovaný napadl rozsudek Městského soudu v Praze kasační stížností vedenou pod sp. zn. 1 Afs 480/2019. Nejvyšší správní soud dne 12. 5. 2020 rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Městský soud v Praze rozhodl o podané žalobě dne 9. 11. 2020 rozsudkem pod č. j. 5 Af 60/2016-69 tak, že ji zamítl. Žalobkyně napadla rozsudek Městského soudu v Praze kasační stížností vedenou pod sp. zn. 1 Afs 454/2020, o které dosud nebylo Nejvyšším správním soudem rozhodnuto.
17. Žalovaný dále vysvětluje, že zajišťovací příkazy nebyly žalobkyní ve stanovené lhůtě zcela uhrazeny, a proto vydal správce daně rozhodnutí o nespolehlivém plátcí. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 28. 5. 2017 odvolání, které žalovaný rozhodnutím č. j. 15483/18/5300-22441-708656 ze dne 13. 4. 2018 zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, na základě které Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 4. 2020 č. j. 9 Af 22/2018-39 rozhodnutí žalovaného zrušil. Žalovaný vázán právním názorem vysloveným v předmětném rozsudku vydal nyní projednávané napadené rozhodnutí.
18. K namítané nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že žalobkyně považuje za důvod přidělení statusu nespolehlivého plátce pouze skutečnost vydání zajišťovacích příkazů, když nadto na zajištění dani uhradila podstatnou část. Pomíjí však důvod vydání zajišťovacích příkazů, který žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl (existence odůvodněné obavy, že daň nebude v budoucnu uhrazena) a který vyplývá přímo z § 167 daňového řádu a bez jeho naplnění není možné zajišťovací příkaz vydat.
19. Dle názoru žalovaného představuje neuhrazení zajišťovacích příkazů ve stanovené lhůtě naplnění skutkové podstaty závažného porušení povinnosti plátce DPH dle Informace GFR a současně i dle § 106a zákona o DPH, tj. obavy správce daně ve vztahu k budoucí dobytosti daně, neboť v krátkém časovém úseku od zahájení daňové kontroly došlo ze strany žalobkyně k převedení jediného dlouhodobého majetku na jednatel a společníka v jedné osobě. Žalovaný trvá na tom, že se jednalo o vyvedení majetku žalobkyně ve prospěch ovládající osoby, jíž náleželo vedení společnosti žalobkyně. Jediným zjištěným majetkem tak byly finanční prostředky na účtech, což je majetek vysoce likvidní. Žalovaný poukazuje také na to, že v odůvodnění zajišťovacích příkazů správce daně dostatečně konkrétně formuloval pochybnosti, na jejichž základě dospěl k závěru, že ekonomická činnost žalobkyně je vykonávána v řetězci osob povinných k dani, jehož cílem může být se značnou pravděpodobností krácení DPH a zneužívání systému správy daní. Žalovaný tak shrnuje, že nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že by žalovaný skutečnost, že došlo

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

k částečné úhradě daně stanovené zajišťovacími příkazy, ignoroval. Žalovaný v té souvislosti zdůrazňuje, že částka uvedená na zajišťovacím příkazu byla sice částečně vymožená v rámci daňové exekuce, to však nemá vliv na úsudek o nespolehlivosti plátce (dle Informace GFŘ).

20. Žalovaný uzavírá, že ze strany žalobkyně došlo k závažnému porušení plnění povinnosti plátce, když zajišťovacími příkazy stanovená jistota nebyla celá uhrazena či vymožená a žalobkyně se ani žádným způsobem nesnažila o dobrovolnou úhradu této daně. Podotýká, že okolnosti, na jejichž základě byly zajišťovací příkazy vydány, nejsou předmětem tohoto řízení. Žalobkyně se tak dle názoru žalovaného tím, že naplnila skutkovou podstatu Informace GFŘ pod bodem č. 1 písm. b), dopustila závažného porušení povinnosti ve smyslu § 106a zákona o DPH.
21. Žalovaný se neshoduje s žalobkyní také v posouzení důvodů nemožnosti úhrady celé daně. Vysvětluje, že do výše popsané situace se žalobkyně dostala vědoma sama vzhledem k výši pravděpodobné DPH a jednání žalobkyně, která krátce po zahájení daňové kontroly převedla svůj jediný dlouhodobý majetek na jednatele. Dle názoru žalovaného se tak nejedná o důvod objektivní překážky, který by plátcí bránil v řádném plnění daňových povinností. Žalovaný uzavírá, že za okolnost zvláštního zřetele hodnou nelze považovat to, že uhrazení zajištěné částky je mimo možnosti žalobkyně z důvodu vydání zajišťovacích příkazů správcem daně, a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2020 sp. zn. 8 Afs 205/2018.
22. Žalovaný dále uvádí, že při rozhodování o přidělení statusu nespolehlivého plátce přihlédl i k osobě žalobkyně a dosavadním zkušenostem správce daně s ní a zjištěné skutečnosti doložil do spisu. Vysvětluje, že na osobním daňovém účtu žalobkyně byl ke dni 14. 9. 2017 evidován nedoplatek na DPH v celkové výši 3 303 219,84 Kč včetně příslušenství, ke dni 4. 9. 2019 dokonce v celkové výši 16 889 081,84 Kč. K tomuto datu byl správcem daně proveden odpis nedoplatku pro nedobytnost. Z uvedeného žalovaný vyhodnotil nedostatečnou platební morálku, přičemž žalobkyně neprojevila snahu o nápravu, ani nepožádala správce daně o posečkání úhrady daně. Žalovaný přihlédl také k tomu, že se sídlo žalobkyně nachází v bytovém domě, kdy na této adrese je přihlášeno dalších 27 subjektů a jedná se o virtuální adresu. Žalovaný nedohledal ani žádné webové stránky žalobkyně a dodává, že žalobkyně zveřejňovala účetní závěrky opožděně a za rok 2018 nebyla závěrka zveřejněna vůbec. Konstatuje, že na uvedeném nemění nic ani námitka žalobkyně, že byla během prováděné daňové kontroly kontaktní a aktivní. Žalovaný zdůrazňuje, že v projednávaném případě byla naplněna skutková podstata uvedená pod bodem č. 1 písm. g) Informace GFŘ.
23. K tvrzenému porušení zásady *ne bis in idem* žalovaný odkázal na bod 27 zrušeného rozsudku Městského soudu v Praze, na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2018 č. j. 30 Af 79/2016-13 a na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 12. 2017 č. j. 30 Af 63/2016-48. Uzavírá, že přidělení statusu nespolehlivého plátce není trestem, ale pouze administrativním opatřením, a tudíž odkaz na usnesení NSS ze dne 24. 11. 2015 sp. zn. 4 Afs 210/2014, ve kterém rozšířený senát vyslovil názor, že penále dle § 251 odst. 1 daňového řádu představuje sankci, nemůže změnit závěr o tom, že zásada *ne bis in idem* porušena nebyla, jelikož v posuzovaném případě neexistuje žádné další opatření, které by mělo povahu trestu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

24. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl a žalobkyni nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Posouzení žaloby

25. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
26. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
27. Žaloba není důvodná.
28. Vzhledem k tomu, že v posuzované věci bylo přechozí rozhodnutí žalovaného zrušeno zdejší soudem rozsudkem ze dne 17. 4. 2020, č. j. 9 Af 22/2018-39, zaměřil se v mezích žalobních bodů soud nyní předně na to, zda byl ze strany žalovaného dodržen závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku. V něm bylo žalovanému zejména vytknuto, že
- žalovaný nevysvětlil, z jakých důvodů za objektivní důvod zvláštního zřetele hodný nepovažuje skutečnost, že žalobkyně neměla finanční prostředky na uhrazení daně,
  - závěry žalovaného ohledně osoby žalobkyně a zkušeností s ní nemají oporu ve spisu a že v rozhodnutí nejsou k těmto závěrům ani obsaženy žádné hodnotící úvahy.
29. Na základě právě uvedeného soud ověřil obsah žalovaným předloženého spisového materiálu a obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Přitom dospěl k závěru, že vady vytykané ve zrušujícím rozsudku byly žalovaným v dalším řízení odstraněny. Vzhledem k tomu, že úvahy žalovaného soud pokládá za úplné, podložené, racionální a logicky soudržné, považuje za nadbytečné, aby je na tomto místě – třeba jinými slovy – opakoval, a proto na ně pro přehlednost a pro stručnost obsahuje. Jedná se zejména o úvahy obsažené v bodech 20-23, 30-43 a 50-51 napadeného rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí jednoznačně a dostatečně vyplývají důvody, proč žalovaný (resp. správce daně) přistoupil k hodnocení žalobkyně jako nespolehlivého plátce, přičemž bylo vysvětleno, proč důvody žalobkyní uváděné v odvolacím řízení nemohou být důvody zvláštního zřetele hodnými, rovněž jsou přítomny úvahy o osobě žalobkyně a zkušeností správce daně s ní. Je taktéž patrné, že žalovaný pokládá za rozhodující, že zajišťovací příkazy nebyly uhrazeny v celé výši; naopak za nerozhodné pokládá, že byly uhrazeny toliko částečně.
30. Dlužno dodat, že námitky žalobkyně (především námitky ohledně virtuálního sídla či webových stránek žalobkyně či vkládání listin do sbírky listin) jsou uplatňovány izolovaně, bez kontextu, ačkoli uvedené skutečnosti hodnotí žalovaný (spolu s některými dalšími skutečnostmi) v celkovém souhrnu, protože právě v celkovém souhrnu vytvářejí celkový obraz o osobě žalobkyně. Už jen z toho důvodů námitky, které izolují jednotlivé skutečnosti z kontextu, aniž by současně relevantně napadaly úvahy o celkovém obrazu, nemohou být úspěšné.

31. Lze shrnout, že namítá-li žalobkyně nedostatečné odůvodnění závěrů žalovaného, soud se s ním neztotožňuje. Napadené rozhodnutí je podrobně a pečlivě zdůvodněno. Subjektivní představa žalobkyně o tom, že důvody by měly být jiné, pak nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nevyvolává.
32. Pokud jde o námitku, že došlo k porušení zásady *ne bis in idem*, soud je nucen konstatovat, že žalobkyně opakuje žalobní bod, s nímž se již zdejší soud vypořádal v předchozím (zrušujícím) rozsudku ze dne 17. 4. 2020, č. j. 9 Af 22/2018-39, a to na str. 8 rozsudku. Na toto vypořádání soud nyní odkazuje a připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 2/2007-119): *Vzniká tedy otázka, jaké žalobní důvody je možné, po předchozím zrušení správního rozhodnutí soudem, uplatnit v žalobě proti „novému“ správnímu rozhodnutí, a to zejména se zřetelem na koncentrační a dispoziční zásadu a na zásadu vázanosti správního orgánu právním názorem soudu, které jsou promítnuty v ustanovení § 71 a § 78 odst. 5 s. ř. s. Stádium správního řízení, do kterého se věc dostává, je-li rozhodnutí o odvolání zrušeno soudem, je určováno především tím, zda došlo ke zrušení jen správního rozhodnutí vydaného v posledním stupni nebo i v I. stupni. Vedle toho má však na tuto skutečnost vliv, vzhledem k vázanosti správního orgánu právním názorem soudu, i to, z jakých důvodů soud napadené správní rozhodnutí zrušil. Nepřímo tedy další postup ve správním řízení určují důvody v úspěšné žalobě. Žaloba proti „novému“ rozhodnutí bude tedy ve většině případů přípustná jen co do námitky, že správní orgán nerespektoval právní názor vyslovený soudem. Vedle toho jsou ovšem přípustné i námitky, že v řízení po zrušení správního rozhodnutí soudem a novým správním rozhodnutím došlo k „novému“ porušení zákona, tj. k porušení, ke kterému v původním správním řízení nedošlo, případně mohou být namítány i vady „původního řízení“, které se však projeví až v nezákonnosti nového správního řízení nebo které byly podstatné až po zrušení nového rozhodnutí. Třeba dodat i to, že žalobce může úspěšně v nové žalobě uvést znovu i ty žalobní důvody, které nevedly ke zrušení původního správního rozhodnutí jen proto, že soud zrušil napadené rozhodnutí z jiných důvodů, aniž by se těmito žalobními důvody zabýval (např. se ve zrušujícím rozsudku nezabýval namítanou neúplností dokazování, neboť správní rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, apod.). Naopak nemohou být úspěšné, až na některé výjimky, žalobní body, které mohly být uplatněny v zákonné lhůtě již v původní žalobě. Stejně tak nemohou obstát důvody, které byly sice uvedeny již v první žalobě, ale nebyly krajským soudem posouzeny jako opodstatněné (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 2001, č. j. 5 A 167/99 - 253, který byl uveřejněn pod č. 798 Správní judikatury č. 3/2001).*
33. S ohledem na to, že poslední žalobní bod byl již jako nedůvodný vypořádán v předchozím kasačním rozsudku, v souladu s citovaným judikátem nemůže být *per se* nyní jako opětovně uplatněný shledán důvodným.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Soud uvážil, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2022

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu